

[Levinsen.]

Aaret eller et Par Hundrede Kroner højere end den, Hr. Winther betaler, ligesom de almindelige tariffmæssige Lønninger, der gælder f. Eks. paa Sjælland for en Kreaturpasser, hvis Kone malker, ligger en 800—900 Kr. over de Lønninger, Hr. Winther betaler sin Fodermester.

Dette er Grundlaget for Konflikten; den Underbetaling af Arbejderne, der finder Sted hos en Landmand, som har den privilegerede Stilling, at han kan sælge sin Mælk i Aalborg som Konsummælk til en højere Pris, end andre Landmænd i Almindelighed er i Stand til at sælge deres Mælk til. Han har en Merindtægt paa at sælge sin Mælk til Konsum i Stedet for til Mejeribrug paa halvtredie Tusinde Kroner om Aaret.

Lønniveauet paa Gaarden karakteriseres i øvrigt derved, at naar man ser bort fra Fodermesteren, hvor det er muligt for Mand og Kone tilsammen at faa en Aarsløn, hvoraf de kan eksistere, ydes der paa Skudshale Lønninger, der ikke gør det muligt for gifte Landarbejdere at tage Arbejde paa Skudshale og paa Basis af deres Arbejde forsørge deres Familie. Saa kan man tale om Landbrugets Betalingsvilkaar; ja, vi har Overenskomst med adskillige andre Landbrug, der klarer sig og svarer enhver sit og er i Stand til at betale Landarbejderne, saaledes at disse, ogsaa de gifte og de med mange Børn, er i Stand til at klare sig med den Dagløn, de faar, men *det* ernaturligvis ganske andre Lønninger, der er Tale om, end dem, der bydes hos Hr. Winther paa Skudshale.

For Fuldstændigheds Skyld skal jeg oplyse, at Aalborg Mælkekompagni den 15. Oktober, da Sympatistrejken traadte i Kraft, nægtede at modtage Mælken fra Skudshale, og Mælken blev derefter leveret paa Andelsmejeriet i Svenstrup, og der er ikke fra Forbundets Side — det ønsker jeg at understrege — trods alle uvederhæftige Rygter, der herom har verseret i Venstrepressen og mange andre Steder for at skabe Ophidselse, gjort noget som helst Forsøg paa at hindre Hr. Winther i at sælge sin Mælk til Svenstrup.

Hans Pinstrup: Socialdemokratiets Formand mindede i sin Tale forleden om det gamle Sagn om den østrigske Foged Gessler, der rejste en Hat paa en Stage og forlangte, at frie, schweiziske Bønder skulde hilse den, naar de gik forbi. Wilhelm Tell nægtede at hilse Hatten og rejste Bønderne til Kamp, der endte med Afkastelse af det østrigske Aag. I umættelig Magt-

begær har Fagforeningerne i vort Land rejst Gessler-Hatten og forlanger nu, at danske Landbrugere skal hilse og bøje sig i Støvet for dem. Gennem økonomisk Forfølgelse, gennem Blokade og Trusler derom, for saa vidt angaar Transport, Modtagelse og Bearbejdning af Produkter fra de Ejenomme, hvor Landbrugere ikke bøjer sig, søger man at ruinere disse eller tvinge dem til Underkastelse. Fagforeningerne kender kun een Ret her i Landet, nemlig Fagforeningernes. Begreber som Næringsfrihed, personlig Frihed, Erhvervsfrihed anerkendes ikke trods alt, hvad der Landet over er skabt af Virksomheder og Arbejdsmuligheder gennem disse Goder. Trods Grundlovens Bestemmelser om fri og lige Adgang til Erhverv er Skudshale-Sagen et Forsøg paa at ruinere en Landbruger, om han ikke bøjer sig for Fagforeningerne, et Forhold, der er værd at erindre paa et Tidspunkt, hvor man i Rigsdagen forhandler om en ny Grundlov og taler kønne Ord om Folkfrihed og Folkets, den enkeltes Ret. Men hvad nytter saadanne Ord og Talemaader, naar man i Handling arbejder i den stik modsatte Retning. Tænk paa Ophævelsen af Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfrihed, den Lov, der værnede Folkets Frihed og den enkeltes Ret, men som var en Torn i Øjet paa Fagforeningerne, en Hindring for Undertrykkelse af dem, der ikke bøjede sig for Fagforbundenes Diktat. Med de forenede Regeringspartiers Stemmer blev Loven ophævet. At Strid, Kamp, Ufred og Overgreb vil følge, maa Befolkningen indstille sig paa og træffe sine Forholdsregler over for.

Det, Fagforbundene vil opnaa over for Landbruget, og som Blokaden mod Winther er et Led i, staar klart: Landmændene skal tvinges ind i Arbejdsgiverforeningen; skal forpligte sig til at antage Arbejdsmandsforbundets Tariflønninger og til fortrinsvis at antage organiserede Arbejdere — og det vil jo i denne Forbindelse sige ganske det samme som kun at antage saadanne Arbejdere. Med Gennemførelsen heraf vil Stillingen være den, at naar en Karl kom og søgte Arbejde, maatte Landbrugeren spørge: Er du i Fagforening? Sagde han saa nej, maatte han sige: Ja, saa kan jeg ikke antage dig. Hvis det nu var en Plads, som den paa-gældende Karl gerne vilde have, maatte han melde sig ind i Fagforeningen. Lettere og bekvemmere Agitation for Tilgang kunde der næppe findes. Landmændene skal tvinges ind i Arbejdsgiverforeningen og Medhjælperne i Fagforeningen, og saa kan Lederne sidde i København og diktere Saa-strejke, Høststrejke, Roestrejke, Malke-